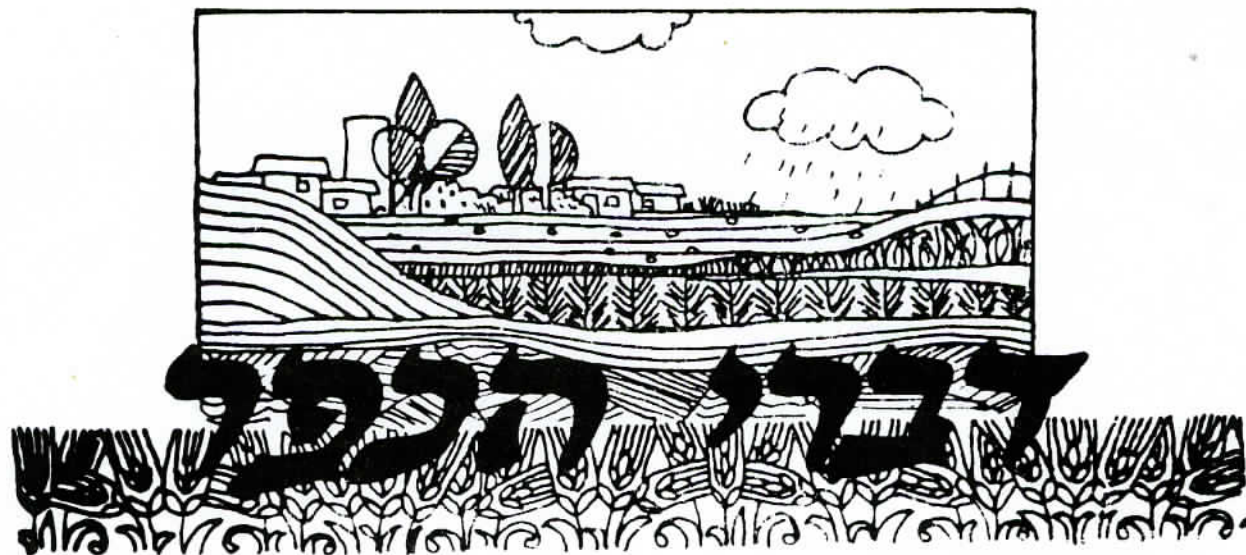

השנה האקדמאית החלה השבוע ובין
 הסטודנטים נמנים לא מעט חברים ובנים מקבוצנו.
 וועדת ההשתלמות גאה במספר הבנים שנרשמו ללמוד במסגרת
 ואלה הם :

פסיכולוגיה	-	לילך הדר
נהול מוסך	-	שאויל איסטון
עבודה סוציאלית	-	אמירה א.
פיזיותרפיה	-	שרי בילגורי
חנוך מיוחד	-	בלינדה בן-ע.
סיעוד (אחות)	-	אילת סינה
עבודה סוציאלית	-	שרית קולינס
פיזיותרפיה	-	אביגיל פרנק
השלמת בגרות	-	יעלי זיו
תפירה	-	אריאלה ל.
סיעות שיניים	-	רקפת בנדה
השלמת בגרות	-	סמדר ויטהם
השלמת בגרות	-	גיל קולינס

כל אלה במסגרת מסלול בנים (נביא רשימה נוספת בשבוע הבא)

מזל טוב... מזל טוב

י מ י ה ו ל ד ת

20.10. ג'אק גולד

21.10. יעל לויזן

22.10. יואל וינטראוב

ריקה סינה

24.10. נעמי פורסטר

דני פורסטר

עמי בן-צבי

שני בוסקילה

נח בלר (נכד טנא)

ריימונד מיכאלי (חייל מאומץ)

25.10. מירון וינקלר

26.10. אוהד דבולט

י מ י נ י ש ר א י ל

24.10. קרן ויובל ג'קסון

25.10. הילה ויהודה יהודה

26.10. מיקי ויהודה עדר

שלומית והרי ליפשיץ

מ ז ל ט ו ב

בן נולד

להורים - דבי וג'ון

ולאח - דניאל

בריאות ואושר

תיקון טעות

ב"מה נשמע" מלפני שבוע נפלה טעות
כפולה לגבי הקצינים הטריים שלנו:

ס י ג ל עברה בהצלחה קורס קצינות
בחיל האויר

י נ ו ן סיים קורס קציני מודיעין

עם צה"ל ועם הנוגעים בדבר

ס ל י ח ה!

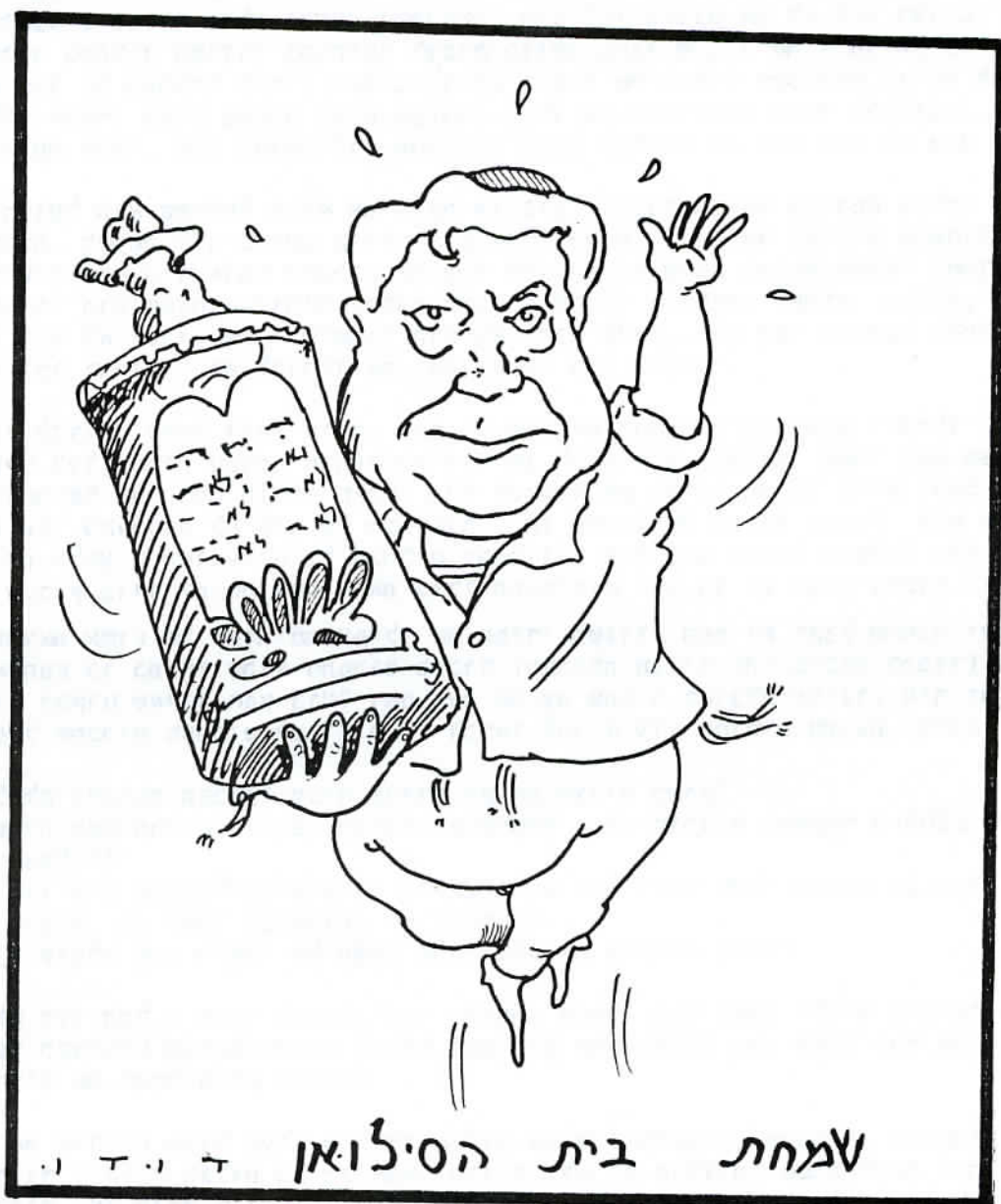
מה נשמע?

סוף שבוע שקט עבר על מקומותינו, ללא ברכה, ללא סרט ואפילו ללא "יד-שניה". שינו מרענן היה הדג שהגישו בארוחת ליל שבת.

- הטיול הראשון בסידרה של טיולי שבת (אחד לחודש) יצא לדרך עם 60 משתתפים, איש, אישה וילד מכל הגילים. טפסו על הגמלא, ירדו לחוף כנרת והרגישו על בשרם את החמסין האחרון של העונה.
- ביקור ילדי ט' (בני 15) מדיר-חנא עבר בהצלחה. צילה קבלה אותם, את כל ה-100+ מלווים, ברחבה ועשתה להם טיול מודרך בפארק ובמשק הילדים, רצו לדעת מה זה קבוץ וקבלו תשובות לשאלותיהם הרבות, אחרי זה מיהרו לשיט קטארפטים בירדן. דרך אגב, הקשר בינינו לבין דיר חנא הוא משפחת דבולט ואחד המורים משם, שבא לבקר בכפר הנשיא מדי שנה עם משפחתו.
- דויד פרנקלין לא מבזבז זמן. הוא כבר עובד במשרד הבריאות בנצרת באיזה פרוייקט חדש, שנשמח לשמוע עליו מפיו בקרוב.
- ואם מדברים על בריאות - שמענו על כמה מקרים שקראו לחברינו בחו"ל, שמזלם בכלל לא שיחק להם. למשל - רוני ביוטו כמעט ועלה כבר על המטוס בדרך הביתה, לא הרגיש בטוב ומצא את עצמו בבית חולים - מינוס התוספתן אפנדציט בלע"ז.
- ולילה (הארט): בשבוע האחרון בארה"ב, אמרה שלום לאבי... מעדה במדרגות ומתחה שריר ו/או גיד ברגל, כך, שהיא הגיעה לשדה התעופה בכסא גלגלים ועכשיו היא קו-פצת על קביים. בהזדמנות זו ביקשה ממני למסור ד"ש לכל החברים מעומרי.
- גם שושנה שרקי לא הרגישה טוב בעת שביקרה בקנדה והיתה צריכה לדחות את חזרתה הביתה בשבועיים. (אבל השמועות על אישפוז בבית חולים פשוט לא נכונות)
- ומה נשמע בחקלאות? בפרדס גומרים את הקטיפה הבכיר של אשכוליות "לכנות" בדרוז, ובבית, בפרדס "ארבל" עושים סיבוב ראשון בקטיפה האשכוליות "האדומות". היבול יותר טוב ממה שציפו, אך מוקדם מדי לסיכומים כל שהם. הכל לייצוא, כך מסרו לי.
- אבוקדו: כאן הקטיפה התחיל לפני שבוע, על יד הבית, שוב, היבול מניח את הדעת, ו-80% ממנו גם כן לייצוא. הקטיפה ימשיך במשך כל החורף.
- צאן: אין חדש. העדר עדיין במרעה בחוץ, באחו - ונהנה מן השמש הסתווי. הגשם בינתיים לא מפריע להם.
- עם תחילת השיחות בקבוצות הדיון על תוכניות השינוי, אנו מאחלים לצוות המוביל ובמיוחד לשמואל - הצלחה והתקדמות כמו שמנוסים כבר במרתונים דומים בעבר, אנחנו חייבים לדעת שמדיבורים בלבד לא ייצא הרבה ובטח לא במהרה. צריך אומץ להחליט החלטות ברורות ולבצע אותן, אפילו כנסיון ראשון. מן התגובות להרצאתו של אמוץ טל בנושא "עבודה ופרנסה" אפשר להבין שחברינו לא בקלות ירחיקו לכת, והשינויים יצטרכו להתחולל במתינות יחסית.
- אולפן "אורן" מתמלא, ולא יתחלק עם עולים מרוסיה.
- ואחרון אחרון חביב - לאנגה העורכת המסורה שלנו - וכמובן גם לציונה - נסיעה טובה, מעניינת ומהנה ככל האפשר.

שבת שלום

אלזה.

כל מה שרציתם לשנות ולא ידעתם איך

בשעה ששורות אלו נכתבות ניתן לומר שהחברה בה אנו חיים נמצאת במצב של הדעשה מילולית שדומה יותר מדי לתעמולה חד צדדית. אפשר היה לקנות שאחרי שהאספה הטילה על שמואל לבדוק את נושא הישנוי, משמעותו ויישומו בתנועה הקבוצית, נקבל דין וחשבון מפורט: כך וכך קבוצים ביצעו שינויים כאלה וכאלה והתוצאות היו לפי רצונם או לא לפי רצונם; מספר קבו-צים שהתחילו בתהליך השינוי והפסיקו לעסוק בנושא מפני ש...; מה גרמו השינויים בתוך הק-בוצים שאימצו את התהליך הזה?; האם שינויים שיפרו את תפקוד הקבוצים, גרמו לפערים חברת-יים גדולים יותר; הביא בחזרה בנים שעזבו; העלו את האחיות; גרמו לפילוג...? כל זה סט-סיסטיקה יבשה אולי, אבל נחוצה כדי שחברתנו תוכל להחליט מה טוב ומה לא טוב לה בעתיד.

מה שקרה בפועל הוא ששמואל הביא את עיקר תוכנית השינוי במאמר שפורסם בעלון זה ב- 20 בספטמבר/השנה. למעשה אין באותם קווים עיקריים דברים שונים מן הפרטים שהשמיע איתן לפני שלושה חודשים שהם היו אותם הדברים שהוצעו ע"י הצוות שעסק בנושא השנוי במשך תקופה ארוכה. החדוש היחידי הוא שאנחנו זוכים לסדרת הרצאות שכולן מיועדות לשכנע אותנו, שאם הקבוץ לא ישתנה הוא לא ישרד ואחרי שישתנה הוא לא יהיה קבוץ, אלא כפר שיתופי (לפי הגדרת טל) ושבנו לפי דבריו "יש להוריד את רמת השתוף בין חבריו".

רצוי לבדוק, והשד יודע איפה, האם כל הדברים המוצעים בהרצאות יובילו לחברה בה יחיו אנשים בעלי מכנה משותף חברתי-עקרוני או להתפרקות החבילה אחרי חמש-שש שנים. אחרי ההרצאה של צבי כסה הזדרז מיכאל כהן להזהיר את קוראי העלון ש"יש לקבל די הרבה מהקביעות שלו בקורטוב לא קטן של סקפטיות". אז בשביל מה הביאו אותו? האם הוא הגזים בתיאורו את הלחצים המופעלים על מנהלים והתכונות שנחוצות שמנהל מוצלח? האם הוא לא צדק בקביעתו שקבוץ בודד יתקשה למצוא את בעלי התפקידים ועל כן יש צורך בשתוף בין, קבוצי? ובאשר להרצאת אמוץ טל שהדהימה אפילו את חסידי השנוי: האם יש לקבל ש"חבר יעבוד בכל מ-קום שהוא חפץ בו בתנאי שהוא מתפרנס בכבוד (הקהילה תגדיר מהי פרנסה בכבוד) ואין לחייב חבר לעבוד במקום שאינו חפץ בו"? ואם זאת קביעה שתהיה מקובלת עלינו, איך זה יפתור את בעית המפעל שחברים מסרבים לעבוד בו?! וכדאי להביא עוד צמוקים מעוגת השינוי:

* צריכים לשלם (לקופת הקבוץ) עבור עבודה רק את שוויה בשוק! נשאלת השאלה האם חברים שירוצו בהמוניהם למפעל יהיו מוכנים להשתכר ב-2200 ש"ח ברוטו (ממוצע במפעל)? כיום ב- 150 ש"ח שהמפעל משלם עבור כל חבר הוא זול יותר משכר ממוצע זה מפני שהמפעל לא משלם לקרן פנסיה, לא לקרן השתלמות, לא למבטחים... האם המפעל שישלם שכר ריאלי של השוק אכן ישלם את הדברים האלה?

* החבר ישלם בעד הכל - בחדר האוכל, בעד כביסה, חשמל, בעד חנוך ילדיו (ואיפה ילמדו)... בתקופה של תקציבים שאינם מכסים ואינם מספיקים האם יוכלו אלה שאין להם מקורות חוץ ל-חיות ולפרנס את משפחותיהם בכבוד?

* יש לחנך את הילדים מגיל צעיר שילמדו מקצוע מבוקש (מחשבים, משפטים, הנדסה). ואפילו אם נסכים לחזור לתקופת הגלות בה כל אמא יהודיה (לא רק פולניה) אמרה לבנה "תהיה רופא, או רופא שיניים, או עורך-דין או לפחות רואה חשבונות". מי מבטיח שמה שנחשב למקצוע מבוקש היום יהיה מבוקש מחר? ומחשבה עצובה: איש לא ילמד ספרות והסטוריה או ארכיאולוגיה וא-נתרפולוגיה - מאלה אי-אפשר להתפרנס.

* לכל חבר אוטו - קצת מזכיר את מה שהנאצים הבטיחו לאזרחי גרמניה. תארו לעצמכם הוצאות רשיון, ביטוח, תיקונים, חלקי חלוף, גרירה - הכל כדי שהאשה תוכל ל-הגיע ל"סופר" ולחזור עם אוטו מלא כל טוב. אצלי האוטו הוא כלי עבודה ואם אין צורך בו להגיע לעבודה מוטב שלא יהיה. בעידן חזון הנביא אמוץ טל מי שיכול לקבל מאבא-אמא יקבל היתר יחרקו שיניים.

* אין קיום למפעל לא יעיל - נלמד מן האמריקאים שלמדו מן היפנים שלמדו מן הקיבוצניקים בשנות השלושים - ויש להגביר את השתוף בתוך המפעל! איך זה עולה בקנה אחד בהקטנת הש-תוף בתוך החברה?

* כל זוג בעיר יכול להשיג את מה שהוא רוצה לפי שקול דעתו. ומה עם המשפחות הרבות שחיות מתחת לקו העוני, והמשפחות שאין להן דיור, ואלו שאינן יכולות לקנות ספרי לימוד לילדיהם? מובטח שלא כאלה נהיה!?

הכתובת על הקיר כבר אינה נראית לעין

(רשימות ורשמים ממסע לברלין)

לראות עולם שלם ברביב של חול
ושמים שלמים בתוך פריח בר.
החזק את האין-סופי בכף היד
ואת הנצח בתוך תוככי השעה.

וו. בליק.

א. ביום ראשון 19.8.91 נסענו עם איזק וג'יינ את כל הדרך הארוכה למסוף אל-על בארלוזורוב בתי"א. שם נפגשנו לראשונה עם משתתפי המסע לברלין בהזמנת הסינט של העיר. כולם פחות או יותר בני גילנו ורובם ילידי ברלין. ואולם בקבוצה הגדולה על 250 משתתפיה גם בע-לים ונשים שלא נולדו בברלין או בגרמניה ונמצאים כאלו שאינם יודעים גרמנית על בוריה. כמה מן היוצאים גם הביאו עמם בנים או נכדים. או לשם הידוק הקשר המשפחתי או לשם סיוע למטייל קשיש או נכה. בקבוצה גם היו כמה משתתפות בודדות הזכאיות להשתתף במסע אחרי מות הבעל, יליד ברלין

ב. הטיסה לברלין היתה במטוס ג'מבו של חב' אל-על. הטיסה היתה נעימה ולא ארוכה, ונמשכה בערך 4 שעות. אנחנו נוחתים בשדה התעופה שונהברג במזרח ברלין. שהוא היחיד שיכול לאפ-שר נחיתת הג'מבו הראשון מישראל. זאת גם היכרותנו הראשונה עם מזרח ברלין. היכרות זו שוברת מוסכמות וסטראוטיפים. שדה התעופה מיושן, פרובנציאלי ולא מסודר. פריקת המזוודות נמשכה כשעתיים והתהליך היה מסורבל ומתיש - וכבר התחלנו להתגעגע לנמל התעופה שלנו "בן-גוריון" וללוד! גם הנסיעה מן השדה במזרח למלוננו באזור מהודר במערב נמשכה מעל שעה. בית המלון היה מרשים וכבר ממתינה לנו הפתעה נעימה - רוזמרי אחותה של אלזה מאוס-טרליה. יותר ממ-100 "ברלינאים" מכל קצוות העולם הצטרפו לקבוצה הישראלית. בהדרגה אנו מוצאים תיק עם מידע עשיר - כולל רשימת המשתתפים, מכתב אישי ותכנית מגוונת הגם מקציב זמן פנוי לבקורים פרטיים.

ג. היום לקראת הצהריים נהיה אורחיו של ראש העיר המאוחדת באולם הקונגרסים. בדרך לאולם א-נו זוכים בטיול מודרך באזורי הפאר של מערב העיר. מדריכיו רואים בבנית בתים תמירים וטובי מראה ע"י מיטב האדריכלים הבינלאומיים (ובעזרה הנדיבה של הדוד (סם) מרשל) מעל הרסי המלחמה - עדות חותכת להתחלה רוחנית ותרבותית חד-שה. העיר מוריקה, ורבים הם העצים והצמחים. במרכז של ברלין. שחי הערים המקוריות שבמשך הדורות גם צירפו אליהן הרבה ישובים כפריים שלא השתלבו לגמרי בנוף העירוני של הכרך הגדול - ותרמו לעיר הרבה מן הצבע הירוק בצמחים ובעצים. מדריך הטיול נוטה לדבר על שחרור ולא על כבוש. הם מרחיבים את הדבור שוב ושוב על כ-70 אחרי התנגדות לנאציזם. רובם קשורים בהפצת מידע נגד המשטר ובמעשי מחאה. ביניהם בולטת הקבוצה שבהשראת החשמלאי היהודי למחצה ה. באום הצעיר. גם שאר חברי הקבוצה היו צאצאים של נשואים מעורבים. כולם הוצאו להורג אחרי מעשה מחאה ויאוש. בטיול לא נכלל ביקור בבית-הקברות המרשים של הצבא האדום שבמזרח העיר. שם נק-ברו מעל 20.000 חיילים רוסיים שנפלו על כבוש העיר ברלין. המצבות ההירואיות מאד חלקית נבנו מאבנים מהמפלס של היטלר.

ד. ראש העיר המאוחדת א. צ'פקו בעל אישיות כריזמטית ומוכשר מאד. הוא נותן רושם שהוא מוכן להתמודד אנטלקטואלית ובכנות עם הבעיה היהודית של עירו. הוא מודה לנו שוב על מוכנותנו לשוב לברלין להיאבק עם זכרונות העבר העגומים. מטרתה המוצהרת של סינאט העיר לתת לבניה המהגרים והנמלטים דיוקן חיובי יותר מברלין המתחדשת-ובצורה כזאת "להמתיק" ואף להשכיח את זכר העבר. ואולם ערד חזון. לראש העיר: עכשיו עם איחוד מחדש של העיר ובחירתה לבי-רת גרמניה, על ברלין לפי חזונו לשמש שוב לבירת החברות האירופאית כששכבת יהודים מוכשרים עוד הפעם הולכים בראש של קבוצת היוצרים. הוא מזכיר במפורש את דוגמתם של דובלין, הי-נריך היינה ומשפחת מנדלסון, נעלם מעיניו משום מה - שאנשים אלו שילמו מחיר כבד מאד. הם הרגישו הכרח להתנצר למען יתקבלו על החברה הסובבת אותם או זה צעד שהינה הצטער עליו מאד וגם הכחיש אותו לקראת מותו. אנחנו שהינו בברלין בזמן "הפוטש" ברוסיה ונוכח התפרקותה של יגוסלביה. התרשמנו שמן ההיסטוריה ניתן ללמוד רק לקח אחד, והוא שהעולם לעולם אינו מסוגל ללמוד מן ההיסטוריה. תקופת הסובלנות ההדדית טרם הגיעה.

ביום ה' נסענו פרטית לטורבינוס, בעיירה זו גדלו האחינת רוזמרי נאלזה עד להגירתו לאוסטרליה, עיירה זו נמצאת במרחק של כ- 2½-3 שעות מזורחה מברלין, אבל שייכת עכשיו לפולין. חלפו למעלה מ-50 שנה מאז שהן היו שם לאחרונה. דבר-מה על "הלוגיסטיקה" של הביקור, המסיעים אותנו הם בעל ואישה שהיא בת כיתתה של רוזמרי; מאז המלחמה הם לא ביקרו שם (הם תושבי ברלין המערבית) אבל לקראת הנסיעה הם עברו יומיים מראש את כל המסלול לשם הכנה. המעבר בגבול הפולני הוא יחסית פשוט בעיקר הודות בענין הרב של ה-פולנים במסחר עם הגרמנים הממלאים עכשיו את החלל הריק שהרוסים הניחו אחריהם במזרח אירופה.

העיירה נמנית כרבת תושבים. היא ציורית מאד - המשלבת היטב את סגנונות המזרח הסלאבי קאתולי עם הסגנון המערבי הפרוטסטנטי (יתכן שאפשר לפשר את התסבין הגזעני של הפרוסים, אם נזכיר שהרבה מהם היו בעצמם ממוצא סלאבי). אלזה ורוזמרי הולכות בהתרגשות הולכת וגוברת בעקבות זכרונותיהן ובעזרת תצלומים ישנים מאד. העיירה לא נזוקה במלחמה אלא בביזת הזעם של חיילים שעברו את האזור. הבית שבו היתה חנות המשפחה נעלם - הוא אי-ננו עוד. גם איתנו בית המשפחה אינו עולה בקלי קלות. הבית עכשיו נהפך לבית בפינה הקדמית - הבית השכן חסר. הדיירים הפולנים, משפחה צעירה פולנית - הפכו בית מגורים נאה לחנות לנקניקיות ולבשר למרות בעיות השפה הם מקבלים אותנו בסבר פנים יפות. הם בעצמם נאלצו לעזוב עיירה דומה ליד לבוב עם כניסת הפולש הרוסי. עבורם ההיסטוריה התחילה אחרי המלחמה. מרבית תושבי העיירה הם צעירים העוסקים בענייני פרנסתם. את ארוחת הצהריים סעדנו במסעדת "הדואר" שהיתה קיימת עוד בילדותן של אלזה ורוזמרי. המלצר הוא הפולני הראשון שפגשנו בעיירה המדבר איזו שפה זרה. לקבוצתנו, הקטנה מצ-טרפים עוד 3 אנשים (2 גברים ואשה אחת) שבעבר הרחוק למדו בכיתתה של אלזה. הם באו ממרחקים במערב כדי לבלות שעה אחת בסעודה יחד עם אלזה, היא זוכרת אותם בקושי רב - אבל הם היטיבו לזכור אותה, הרי היא היתה התלמידה היחידה שישבה תמיד לבדה. הרי היתה היהודיה היחידה בכיתה עד שגורשה מבית-הספר. אחד מהם ישב על ידי בסעודה. הוא הסביר לי בלחישה שהוא לא הבין את המתרחש די הצורך וגם לא העז לשאול את אביו עד מאוחר. הם לא הירבו לדבר, אך נפרדו מאיתנו בחמימות ובהתרשמות שהיו להם דברים להגיד, שהם לא הצליחו להביע עד תום.

רק את האשה בת כיתתה של אלזה נפגשנו שנית, היא סבלה סבל רב במלחמה ובבריחה מן העיירה. היום היא מתמסרת מאד לפעילות לכנסיה ובדרך זו כבר ביקרה פעמים בארץ הקדושה.

1- ביום א' 25.9 יצאנו לטיול מודרך נוסף בברלין, ביעד: ביקור במקומות בעלי משמעות יהו-דית. מסע זה הפגין שוב - וביתר שאת את הניגודים והקונטרסטים בין שני חלקי העיר. המערב על בתי הכנסת שבו מקריין תחושה של שפע ושל שביעות רצון. האזור היהודי צפוף האוכלוסין נמצא דווקא במזרח, באזור עני הנקרא "רובע האנסים". לכאן הגיעו המהגרים החד-שים ממזרח אירופה ובמשך השנים, שאפו להגיע לאותם הרובעים מערבה ששם ישבו היהודים המבוססים והמתבוללים. (דרך אגב גם אזור המוזאונים ובנייני הממשלה השתכנו במזרח. שני בתי הכנסת הבולטים בזכרוננו הם רוקה ובית הכנסת המרכזי באורנינבורג שטוסה. שניהם נמצאים באזורים אפורים ודלים ולכן מבליטים במידה גדולה של זרות, דרך-אגב, בית הכנסת "רויקה" שיוך להרבה בתי-כנסת בברלין שנבנו בחצרות בניס כדי לשמור על כניעה מסויימת בסביבה הגרמנית ה מסויימת. "רויקה" מוקדש הבנין הקדמי לבי"ס יהודי שמהתחלה צנועה גדל וגדל בתקופת הנאצים כשיחס של איפה ואיפה לגירושם והרחקות הב-ריחו את התלמידים היהודים מבי"ס נוצריים. בדרך לבי"ס הם סבלו מקללות של ילדי הש-כונה. ואמנם כמה מן המקללים מצאו את עצמם בסוף בבית הספר הלזה כשתלמידים נוצרים ממוצא יהודי גם-כן אולצו בעל כרחם ללמוד בבי"ס יהודי: המיזוג בין תלמידים יהודים ולא יהודים ממוצא זה לא עלה יפה - עד שכמה מורות נוצריות ממוצא יהודי פתחו כיתות במסיון זר, אבל בלי להציל את עורם של חניכיהם שגם הם לרוב נשלחו למחנות. בעיר ברלין נמצאים (בזמן ביקורינו) כ-8000 ביניהם 25% מהגרים חדשים מרוסיה. מבית הכנסת האורנינבורג שטה ששמו הולך לפנינו, החזית ורק כיפתו הזהובית במרומי השמים חודשה.

היה גם רעיון להקים מכון למדעי היהדות ומוזיאון במבנה פנימה, אבל הפרוייקט עלה בתוהו, כי הממשלה והעיירה אינם מוכנים עוד לממן מבצעים כאלו.

הביקור בברלין היהודית הסתיים בסעודה מרהיבה במרכז של הקהילה היהודית בברלין המ-אוחדת. בעבר שימש המרכז כבית כנסת מכובד ובית ספר יהודי בעל מוניטין. מהם רק נשאר שער אחד המשולב בבנין החדש. אולי זאת האירוניה של חיינו שאותו גבר מוכשר שבירך את קבוצתנו הישראלית בצורה כה לבבית בשם הקהילה היהודית וראשיה - הוא הבן של אותו ציוני - ורופא ידוע - שלפני 54 שנים כנשיא הכוח-בר-כוכבא שלח את אותי וקבוצתנו בדרך להגשמה ציונית.

יש שאילתא

הלל, הלל! יש לך שאילתא

כבר הסתיימה פגרת השאילתות בספטמבר (באמצע החגים) הגענו לסוף שנה שלמה של טור זה, יש מרוצים... יש מתנגדים יש...יש...

1. מקיימים במשקנו תרגיל פח"ע. מה שווה התרגיל כאשר באזורים הרחוקים מהמרכז לא שומעים את מערכת הכריזה?
מה מתכוונים לעשות, כדי שמערכת הכריזה והסירנה ישמעו בכל רחבי הקבוץ?
2. האם לא ניתן לפתוח "חלון" לחלוקת תרופות $\frac{1}{2}$ שעה ביום ע"מ למנוע המתנה להרבה זמן לתרופות?
רצוי שזה יהיה קרוב לשעות ארוחת הבוקר או הצהריים.
3. מדוע אין שלט בפניה לכפר הנשיא בכביש הראשי המורה להמשיך ישר לצומת מחניים ע"מ להגיע ל"קאטרפט" ?
לא מכובד להטעות כך את הלקוחות הפוטנציאליים אפילו כשהדבר נעשה בתום-לב.
4. למה עדיין אין מקום מכובד לארכיון שלנו?
יצחק עדר שומר על "דברי הכפר" - פרוטוקול האספות ועוד, אבל:
 - א. צריך מקום.
 - ב. רצוי שבקבוץ בו נמצאים דורות יוכלו בנים ונכדים להתעניין בקבוצנו.
 - ג. אילו דווקא עכשיו כשמדברים על "שינוי" מוטב להכיר "מה שהיה נוסף ל"מה-שיהיה" - וועדת חברה - הנה יש עוד "פרוייקט"

במעקב - ענין בית הקברות

סטיב מסביר שישבו בצוות והכינו תכנית לעבודה הדרושה בבית-הקברות. הוא היה בחו"ל תקופת מה - אבל עכשיו הוא מתרכז על זה. היות והוא לא יכול להשתחרר מעבודתו לחודש - (הזמן הדרוש לבצוע העבודה הדחופה לפני הגשם!!) הוא ישב עם אביבה וכבר סוכם עם אד משיח שהוא יקח אחריות לעבודה זו. ואחרי חודשיים ידווח מה המצב. סטיב יהיה כמובן, בקשר כל הזמן.

הוא גם מסביר שאיזק בזמנו עשה את המקסימום שאפשר בלי תקציב. ברור שזה מצב בלתי אפשרי, והוא מתכוון להביא בקשה לתקציב דרך הצוות שלו למוסד המתאים. (בהצלחה סטיב!) להשתמע - שלכם

נטע.

הודעה מצוות הבריאות:

בריאות

1. אנו פונים ומזכירים לחברים שהפניה לטיפול פיזיותרפי נקבע אר ורק דרך המרפאה (רופא או אחות).
2. חברים שברשותם תרופות, תחבושות אלסטיות, קפרות רפואית, ציוד רפואי שלא בשמוש - מתבקשים להחזיר למרפאה בהקדם. (או להודיע לצוות שהציוד נמצא ברשותם).

לכל החברים שלום רב.

כזכור לכם, הוחלט באסיפה לפני זמן מה להקים ועדת ביקורת.
לאחר מספר דיונים, הטילה המזכירות על ועדת ההצעות למצוא מרכז ועדה + שני
חברים שישבו בה.

השיטה, בה הוחלט להשתמש, היא השיטה לפיה יחולקו לחברים טפסים, בהם יציעו
חברי המשק שם של אדם אשר מתאים לרכז את הוועדה לדעתם, ובנוסף שני שמות
של חברים שישבו בוועדה.

אי לכך, נבקשכם להחזיר את הטופס בתחתית הדף, למזכירות - עבור אביבה
גולדברג, עד תאריך 30.10.91.

חודה, בהצלחה ולעבודה - ועדת ההצעות.

שם מרכז הועדה המוצע.....

חבר 1.....

חבר 2.....

לחברים שלום,

בעקבות ערעור של אחד החברים, אנו מביאים את החלטת המזכירות
בנוגע לשיטת הבחירה של מרכז וחברי ועדת הביקורת, לאישור האסיפה.
לכן חברים מתבקשים לשמור בידיהם את טפסי הטוטו ולא למלאם עד
שהשיטה תאושר על ידי האסיפה.

דודו

14.10.1991

יום ג' 15.10.1991

**תוספת לדו"ח מזכירות
מתאריך 7.10.1991**

בחירות לועדת ביקורת

לחברים שלום.
ראשית, הערעור על ביצוע החלטת המזכירות הוסר, וכדי להסיר ספק
אנו מסבירים איך תפעל השיטה.
חברים יקבלו לידם טופס ועליו ירשמו את שם מרכז הועדה המועדף על
ידם ועוד שני חברי-ועדה.
הטפסים ישובו לועדת מנויים שתרכיב, מתוך כל הטפסים שיגיעו אליה,
רשימה של מרכז ועדה ושני חברים שיהיו מועמדי הועדה לאסיפה.
השמות ייתלו כנהוג על לוח המודעות וחברים יהיו רשאים להעלות שמות
של הצעות חברים.
אז קדימה לעבודה.
בהצלחה.

דודו.

14.10.1991

דו"ח ועדת קליטה

פעילות 9 חודשים

חברים בוועדה

ג'קי עמר, משה בן חיים, אשר איילון, אבנר מ', תמיר שפרונג, רונית הרמץ.

פעילות הועדה החלה לאחר שנבחרה בחודש ינואר 1991.

ההתמקדות היתה בראש וראשונה בטיפול בתושבים ובני משק ללא מעמד מוגדר.

הועדה שמחה לדווח לחברים על קבלתם של 18 חברים/ות, ואלה שמותיהם:-

קרן ג'קסון	נירה מנדגיגורסקי	נגה דיבון
רפי פרנק	יפעת ויסבקר	מרים קנדל
אילנה פרנק	שלמה ויסבקר	הדסה בן נתן
אביטל שובל	שרה מרקוסון	תמר המאירי
רקפת בנדה	אבי רוזנקרנץ	דורית רוזנקרנץ
ג'נין מרקוסון	קורין שפרונג	אילת מנדגיגורסקי

ברכות לכל החברים/ות החדשים/ות.

התקבלו למועמדות:-

ראובן בנדה	אסף סולומון	אד משיח
תמי סולומון	עפרה משיח	דבי כהן

כמו כן בטיפול הועדה: קטיה שינגזיכט, טדי לפינג.
יאסו אישימאר התקבל על ידי הועדה במעמד אורחות לתקופה של חצי שנה, בסיום התקופה יוחלט על קבלתו למועמדות רגילה. יאסו מאומץ על ידי יוסי וזיוה מלינה.

משפחת משיח ביקשה להאריך את מועמדותה בחצי שנה, הועדה אישרה.

בשלב זה בגלל מחסור בדיוור מתאים אין ביכולת הועדה לשפל בפניות חוץ, אלא אך ורק בבני/בנות משק ובני/בנות זוגם.

ישיבת ועדה בתאריך 7.10.1991

נכחו: ג'קי, אשר, משה, תמיר, רונית.

מוזמנת: עפרה מ.

הישיבה נתקיימה בהמשך לישיבה מתאריך 27.9.91 (בהשתתפות דוט ש', דייב והמזכיר) שבה הועלתה תלונה על חיוב עבור הכנת עוגה לחתונה.

הועדה קבלה פרוט והסבר מעפרה שהמדובר הוא בחיוב עבור חומרים וכלים בלבד. הועדה סכמה עם עפרה שמעתה ואילך ההתחשבות והחיוב יתבצעו אך ורק דרך מרכזת ועדת חתונות.

קליטה טובה לכולנו

ג'קי ע' ו. קליטה

15.10.1991

תקנון האולם

1. השימוש באולם באישור מרכזת האולם בלבד. כל פניה לשימוש באולם בין אם זה פעולה, הופעה, הקלטה של המשק או בין אם זה קשור להופעת חוץ - מחייבת אישור רכזת האולם.
2. רכזת האולם תמנה צוות להפעלה יום יומית של האולם אשר יכלול חברים הקשורים ישירות להפעלה. כלומר: תאורה, קול ומתאם פעולות טכניות, במה, הקדנת סרטים.
3. צוות האולם לא רואה את עצמו אחראי למציאת הופעות חוץ. הצוות רואה בעין יפה הקמת צוות לטיפול שימוש מסחרי של האולם, וכן דורש מעורבות בכל ארוע המתוכנן מתחילתו, לצורך סידורים טכניים.
4. ציוד ותפאורה ידרשו להילקח מהבמה לא יאוחר מתום 24 שעות לאחר גמר אותה הופעה/פעולה בין אם זה פנימי של המשק או בין אם זה הופעה/פעולה של גורם חוץ.

1. מרכזת האולם: חנה מסר
2. מסריט ואחראי מסך" ארווין
3. אחראית במה ומסכים: רות נאי
4. אחראית הלבשה ומחסן תרבות: רות נאי
5. אחראי תאורה וקול: אד טלברג.
6. מהנדס בנין כללי: ברוס ו.

18.10.1991

חבר / חברה

לצערנו - חייבים עתה להפסיק את
השקיית הדשאים עד להודעה חדשה.

הסבר:

קבלנו כבר פיצויים עבור קיצוץ מכסות המים שלנו בסך 220,000 ש"ח -
ואנו עומדים לקבל עוד כ-480,000 ש"ח. זאת בתנאי שלא נחרוג מהמכסה
המוקצבת.

עד לסוף חודש אוגוסט - כל הענפים, כולל הנוי הצבורי והנוי הפרטי -
השקו לפי התכנית המוסכמת מראש.

בחודש ספטמבר (חודש חם אמנם) - היתה חריגה של 26,000 מ' מעל לכמות
המוקצבת של 100,000 מ'!!

כתוצאה מכך התקרבו ממש לקו האדום, ואין מנוס עתה, אלא להכריז על
מצב חרום עד לבוא הגשמים!

א. על כל הענפים החקלאיים לצמצם ההשקיה עד למינימום.

ב. הפסקת השקיית כל הדשאים - וזאת עד להודעה חדשה.

ג. השקיית שתילים ופרחים - במינימום-מינימום מים.

קולין

נ.ב.

בתקציב המים לשנת 1992 - נפריש כמות גדולה יותר
של מים לצרכי החברה - על מנת לשקם את הנוי במשק -
על חשבון החקלאות. כרגע אסור לסכן את ה-700,000 ש"ח.

PARENTS - PAGE

MAZAL TOV

This week's birthdays, 20 - 26th Oct. 1991

- 20.10 Jacques Golan
- 21.10 Yael Levine
- 22.10 Yoel Weintraub
Rika Cina (Mrs. Yaron Cina)
- 24.10 Naomi Forster
Danny Forster
Ami Ben-Zvi
Shani Bouskila
Noah Beller (grandson - Tenne)
Raymond Michaeli
- 25.10 Miron Winkler
- 26.10 Ohad Devolt

Wedding anniversaries

- 24.10 Keren & Yuval Jackson
- 25.10 Hila & Yehuda Yehuda
- 26.10 Mickie & Yehuda Eder
Shlomit & Harry Lifshitz

PARENTS PAGE

A quiet week - no swimming pool, no film, not even our second-hand shop opened. But a tasty change - fish for Friday night dinner.

Our first community "tiyul" of the season took place on Shabat. People of all ages and sizes climbed up to Gamla heights and scrambled down to the depleted shores of Lake Kinneret, braving the last (?) hamsin of the season.

A group of 9th graders from the Arab village Deir Hanna paid us a visit. Zilla received them all (100 plus teachers!) and showed them the Sieff Park and the children's farm. They wanted to know all about kibbutz, and asked lots of questions, after which they had a ride on our "Katrafts" on the Jordan. Our contact with Deir Hanna arises from the friendship of the Devolt family with one of their teachers, who visits here every summer with his family.

Dr. David Franklin doesn't let the grass grow under his feet. He's already at work in Nazareth on a new project for the Ministry of Health, which we hope to hear more about.

Speaking of health - some of our world travellers have been quite unlucky recently. Ronnie Buto was about to board the home-bound plane from England, when he felt ill. Next thing he knew - he was in hospital, minus his appendix. And Leila, in her last week in the U.S., turned to say goodbye to Avi, stumbled on the steps, and wrenched a muscle or ligament in her leg. She got off her plane in a wheelchair, and is now hopping about on crutches. She says that Omri/ Steve sends his love to everyone. And Shoshana Sharkey was in Canada when she felt ill, so she had to postpone her return by two weeks.

Agricultural news: we've finished the first, selective pick of "white" grape-fruit out in "Druze", while at home we're starting the first round of picking red grapefruit. It looks like a good yield so far, though it's early days yet. It's all for export, we're told. Avocado picking began a week ago in our fields near home, and here too the yield seems satisfactory, with 80% going for export. The sheep can still safely graze outdoors as the rain hasn't yet made it too muddy.

Group discussions on the suggested changes in the kibbutz have begun. We wish them well, and hope that deeds will succeed words. Reactions to recent lectures indicate that chaverim will want to proceed cautiously.

Ulpan Oren is filling up. The amount of applicants means that numbers will not be made up by Russian olim.

Lastly, we wish our devoted editor, Inge - and also Ziona - an interesting and hopefully enjoyable visit in Germany, where she has gone for two weeks at the invitation of her former home town, Duesseldorf.

SHABAT SHALOM!